

Když se po několika dnech vrátil do Kafarnaum, proslechlo se, že je doma. Sešlo se tolik lidí, že už ani přede dveřmi nebylo k hnutí. A mluvil k nim. Tu k němu přišli s ochrnutým; čtyři ho nesli. Protože se pro zástup nemohli k němu dostat, odkryli střechu tam, kde byl Ježíš, prorazili otvor a spustili dolů nosítka, na kterých ochrnutý ležel. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, odpouštějí se ti hříchy.“ Seděli tam někteří ze zákoníků a v duchu uvažovali: „Co to ten člověk říká? Rouhá se! Kdo jiný může odpouštět hříchy než Bůh?“ Ježíš hned svým duchem poznal, o čem přemýšlejí, a řekl jim: „Jak to, že tak uvažujete? Je snadnější říci ochrnutému: ‚Odpouštějí se ti hříchy,‘ anebo říci: ‚Vstaň, vezmi své lože a chod?‘ Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy“ – řekne ochrnutému: „Pravím ti, vstaň, vezmi své lože a jdi domů!“ On vstal, vzal hned své lože a vyšel před očima všech, takže všichni žasli a chválili Boha: „Něco takového jsme ještě nikdy neviděli.“ Mk 2, 1-12

„Něco takového jsme ještě nikdy neviděli.“

Něco takového jsme ještě nikdy neviděli, říkají přítomní diváci divící se nad tím, že ochrnutý člověk po Ježíšově zásahu vstane, vezme své lože a jakoby nic a před očima všech vyjde a odejde domů. A všichni nad tím žasnou a chválí Boha. Něco takového jsme ještě nikdy neviděli. Bodejt' by taky viděli, něco takového člověk vidí tak jednou za život, i když zrovna v Ježíšově případě bylo nějaké uzdravení každou chvíli, ale tady je to hned ze začátku, takže se tomu stále ještě diví. A divit se ještě chvíli budou, než si na to postupně i zvyknou a už jim to tak ani nepřijde. Všechno je ostatně o zvyku a než si člověk zvykne, tak to i chvíli trvá, i když se říká, že ne. Zvyk a odvyk, dvě železná pravidla na tomto světě. A jinak to ani nejde.

Ale co vlastně ještě nikdy neviděli, že se tomu i tak diví? Uzdraveného člověka, který byl předtím ochrnutý a jen čekal na Ježíše, který mu odpustí a současně mu řekne, aby vstal, vzal své lože a šel domů? A co že mu měl odpustit? Jeho hříchy? A měl nějaké? Anebo to řekl jen proto, aby trochu popudil i ty všudypřítomné zákoníky, kteří na něj hned spustili, že hříchy, ať už je ten člověk má nebo nemá, může odpouštět jen Bůh a na toho by si člověk Ježíš moc hrát neměl. Ježíši však šlo hlavně o to, že aby člověk mohl být kompletně uzdraven, i on sám vlastně potřebuje, aby mu byly kompletně oduštěny všechny hříchy, jemu by se hned udělalo líp a mohl by pak pokročit i o kousek dál. Takže místo buď a nebo říci vlastně oboje.

Nejdřív odpouštějí se ti hříchy a pak i vstaň, vezmi své lože a jdi domů. A ten člověk skutečně vstal, vzal i své lože a vyšel před očima všech. A protože už všichni věděli, odkud vítr vane, tak tentokrát si to Ježíš už vybral od těch zákoníků a všichni ostatní už pak nad tím jen žasli a chválili Boha. Což je i sen mnoha evangelických křesťanů, aby i odpovědí ať už na Boží či Ježíšovo zavolání byla i lidská odpověď po chvále Boží a okamžitým nahrnutím se i mezi ostatní věřící a společné chvály Božího jména a jeho skutků tak, jak jsme to dělali už od pradávna. Ti všichni však Boha chválí hlavně na základě toho, že i skrze svého Syna odpouští lidem jejich hříchy a znovu je tím staví na nohy, což bychom si možná přáli i my sami.

A co je teda nakonec snazší? Říct odpouštějí se ti hříchy anebo říct vstaň, vezmi své lože a chod? Trochu to připomíná diskuzi nad tím, co z člověka dělá opravdu věřícího křesťana a navíc evangelíka, jestli to, že je mu taky někdy něco odpuštěno anebo to může činit jen Bůh anebo i to, že aspoň jednou za čas zajde i mezi ostatní věřící křesťany a chvíli s nimi bude i na jednom místě a v jednom prostoru. Odpovím na to takovým starým historickým, protože reformačním bonmotem, že ten jediný rozdíl mezi katolíkem a evangelíkem je, že katolík chodí i na mše také proto, že musí, zatímco evangelík se řídí svým svědomím, a protože může.

Také profesor Filipi prý říkal, že farář kázat nemusí, ale může. To jen váš telecký farář se tu tak trochu zbláznil a z kazatelny prakticky nesleze ne proto, že by se bál konkurence, kterou časem spíš bude platit zlatem, ale proto, že ho to stále ještě baví, což je ale poněkud ošidné, protože až ho i to přestane bavit, tak teda opravdu nevím. Ale taky je to teda jediná možnost, jak těm svým ovečkám může i něco říct. Vlastně jsem nad tím jeden čas i docela dost přemýšlel, čím to je, že se tu farář moc nedostane ke slovu, ale i obecně, nejen v těch konkrétních případech, než mi došlo, že jsem měl některé věci už deset let za v podstatě vyřešené, respektive za intelektuálně vyřešené a překvapilo mě, že stále tak letí.

Tak například kolegyně v Jimramově vůbec neřeší Mariánský sloup, ale ani dvoustleté pronásledování evangelíků katolíky, tam obě víry stojí hezky vedle sebe, smíšené rodiny se vždycky rozdělí každý do svého, aby se pak mohli zase sejít, jen ta jedna to střídá, jednou tam a podruhé onam, a i ty věže musely být rovnoměrně asi, aby ani jedna z nich nevyčnívala trochu víc, ale jinak je jimramovská ekumena vyhlášená po celé Vysočině. I hřbitov mají téměř společný, i když ten katolický vypadá přece jen trochu jinak. A bavil jsem se o tom i s jedním bývalým účastníkem jimramovských mládeží, shodou okolností ze Březin a ten mi potvrdil, že v Jimramově prostě vědí, čí jsou, na což je zřejmě pyšná i jejich současná farářka.

Takže snazší je říct jen vstaň, vezmi si i svou postel a chod' a jdi a přijď. A nemusí se ti ani nic odpouštět, hlavně když jdeš a když přijdeš. A on opravdu vstal, vzal si i svou postel a šel. V posteli totiž fakt problém není, problém je v tom, že není proč, že není proč vstávat, není ani na co se těšit, už to není jen, jak Ježíš řekne, tak ochrnutý i učiní, ale tomu bylo jednak napřed odpuštěno a ne naopak, že by mu bylo odpuštěno, až když přišel a jednak byl i tak rád, že byl uzdraven, že i to samotné povstání, pobrání lože a vyjití bylo spíš otázkou i jakéhosi vysvobození z dlouhé nemoci, takže byl hlavně určitě celý šťastný, že vůbec může. Což je samo o sobě docela zajímavé, že člověka vysvobozuje až odpuštění.

Ty tam jsou totiž časy, kdy se i někam vyšlo, hlavně aby se odněkud vyšlo. Dnes je spíš jednodušší čekat, až přijde on nebo spíš čekat, až bude doma a pak se k němu i nějak dostat a když Ježíš uvidí jejich víru, ujme se i uzdravovat. Dnes se už nečeká, až někdo někam přijde, ale naopak čeká se, až ten někdo bude i tam, kde má být a pak se za ním i přijde, ukáže se mu jejich víra a on už bude vědět. Čeká se na zázraky, ty však neprijdou, protože i k Ježíši se někteří lidé musí prokopat, odkrýt střechu tam, kde byl Ježíš, prorazit otvor a spustit dolů nosítka, na kterých ochrnutý ležel. Nečeká se na zázraky, čeká se, až Ježíš něco řekne, aby i oni mohli takřikajíc přistoupit. Čeká se, až Ježíš projeví svou lidskou tvář a počne odpouštět.

Prý přijde doba, kdy i křesťanství zažije svou renesanci a církve svou reformaci, a i naše společné prostory, o které jde jakoby především, zažijí velký návrat všech podstatných hodnot, a pak i ke všem podstatným hodnotám. Dokonce existuje teorie, že problém není v těch hodnotách, ale v lidech, kteří je šíří nebo spíš nešíří. Já si to nemyslím, problém je i v těch hodnotách, jako je právě víra, naděje a láska, a to hlavně v tom, že se o nich z nějakého důvodu moc nemluví. Ve filosofii se před nějakými pěti lety objevil velký návrat k metafyzice, tedy k tomu, co je jakoby za přírodou a co nás objímá jakoby ze shora a v náboženství se tomu myslím říkalo ... a bohové se vracejí a šlo tam právě o to, že se i ono vrací do našeho prostoru.

Problém je spíš v tom, že o tom jen neumíme diskutovat. A diskutovat se dá jen v pravdě a lásce. Pravda a láska totiž musí zvítězit nad lží a nenávisť a pravdou je to, že ji nemá každý, ale je jen jedna, a to nám všem společná. Pravda toho, co je i nad námi všemi a láska k tomu, když se i my dáváme dohromady a to ne jen proti někomu, ale proto, že to tak i chceme. A že spolu chceme být a žít i na jednom místě a společně sem chceme přivádět i všechny ochrnuté.